

25 Apr 2013 at 01:52

[Quote](#) [Edit](#)

Post by hitodama on 25 Apr 2013 at 01:52

Se oli pitkästä aikaa yksi niistä päivistä, jolloin mikään ei tuntunut olevan hyvin. Taivas oli harmaa jopa savuisen Stuckald cityn mittapuulla, ilma oli kylmä ja linnutkin tuntuivat laulamisen sijasta ainoastaan räakyvän raivostuttavasti. Reliam oli viittä vaille varma, että ne räakättivät nimenomaan hänelle, ilkkuivat hänen nurinkurista tilannettaan. Sillä siinäpä hän vain istui typerässä pyörätuolissaan miettien, miten tulisi toimeen omien pokémoniensä kanssa. Oli siinäkin kunnan kouluttaja!

Partaveikko todellakin kyyhötti murjottavan näköisenä kotitalonsa pihamaalla ja vaikutti kirjaimellisesti hierovan aivonystyröitään murjoessaan ohimoita sormillaan. Siitä oli jo useampi viikko aikaa, kun ystävänsä Charlotte oli joutunut kerrassaan ikävään onnettomuuteen, ja siitä vieläkin kauemman kun miekkonen itse oli tehnyt melko karmaisevan reissun Dirokoniään. Reliam olisi antanut melkoisen paljon, jos olisi saanut kumpaisenkin tapahtuman pyyhittyä pois elonsa aikakirjoista, sillä juuri ne saivat hänen päänsä melkein ratkeamaan pulmista, joihin ei tuntunut löytyvän ratkaisua. Kuka ihme oli aikoinaan päättänyt, että jopa kymmenvuotiaat lapset olivat tarpeeksi fiksuja voidakseen omistaa hulluja petoja, joita pokémoneiksikin kutsuttiin? Mies itse oli nimittäin yli tuplasti vanhempi, eikä hän näyttänyt ainakaan omaavan tarpeeksi älliä tähän hommaan.

Pulmat numero yksi ja kaksi, Jerico ja Alora, nököttivät juuri nyt kiltisti hänen sylissään, sillä molemmat oli muiden tiimiläisten tavoin suljettu tiukasti poképallojensa sisään. Vaan koska otukset oli pakko ruokkia silloin tällöin, joutui kouluttajansa taas kerran kohtaamaan ongelmansa ja päästämään ne piakkoin ulos vankiloistaan. Jokin osa Reliamin mielessä yritti ehdottaa, että ehkä tänään kaikki sujuisi jo vähän paremmin, mutta suurin osa puolestaan nauroi moiselle ajatukselle huomattavan räkäisesti. Ei se olisi tänään sen helpompaa kuin eilenkään, joten parasta oli vain pelata varman päälle.

"No niin, tästä se taas lähtee", mies rohkeutensa keräten huokaisi ja vapautti ensin joukkonsa säyseimmät jäsenet pihamaalle. Eteensä materialisoituivat niin Saramu-scizor, Bron-shelgon kuin myös Calypso-milotic, joista jokainen ryhtyi pian venyttelemään kangistuneita jäseniään. Otukset olivat viimeaikoina viettäneet paljon aikaa palloissaan, sillä omistajansa oli ollut liian kiireinen yrittäessään ratkaista kahden jäljelläolevan ongelmatapauksen kohtaloa sekä syylistäessään itseään Charlotten tapaturmasta. "Olisi ruokaa tarjolla. Koittakaa katsoa, ettei tänään kukaan ottaisi kovin pahasti turpaansa", Reliam totesi synkästi ja sai sanoillaan kasvattinsakin vakavoitumaan. Myös pokémonit tiesivät kokemuksesta, miten hurjiksi ruokatauot saattoivat nykyään käydä.

Niinpä, kun kunnolla käyttäytyvä kolmikko oli kutakuinkin valmiina, päästi Reliam ensin jynxinsä ulos pallosta. Kerrassaan merkillisen luonteenmuutoksen läpikäynyt otus, jonka nuorukainen oli nimennyt sen omien puheiden perusteella Aloraksi, kääntyi saman tien kouluttajansa kohden.

"J'ai xýn Jàlorâ?" meedio puheli silmiään räpyttäen ja lähti rytmikkäästi keinahdellen lähestymään Reliamia.

"Top tykkänään! Nyt syödään eikä tehdä, eh, yhtään mitään muuta", mies kielsi ja nosti kätensä torjuvaan eleeseen. Vaikka hän yritti komentaessaan kuulostaa pelkästään mahdollisimman arvovaltaiselta, ei hän voinut mitään sille, kuinka sanojensa loppuosa haipui ennemminkin nolostelevaksi mutinaksi. Jostain järjettömästä syystä asia näytti nääs olevan niin, että jynx piti ihmistä ennemminkin puolisonaan kuin kouluttajanaan,

[hitodama](#)

Taso: 50

Tekohengitettävä

Just kiss already!

Posts: 1,596 ♀

Rahat: 1820w

Seuranhaku:

[Täyttä](#)

Online

ja se jos mikä oli nuorukaisesta lähinnä sairasta. Kyllähän hän kaikkien muiden tavoin tiesi jokusia kiertäviä kaupunkilegendoja ja muita lähestulkoon tosia juttuja ihmisistä, jotka ovat käytännössä olleet naimisissa pokémoninsa kanssa, eikä Reliam halunnut missään nimessä tulla sekoitetuksi sellaisiin kavereihin. Asia vain ei tahtonut mahtua Aloran päähän sitten millään.

Nähdessään ettei jynx kouluttajan estelyistä huolimatta pysähtynyt aloilleen, siirtyivät Calypso ja Bron päättäväisesti meedion ja Reliamin väliin. Se sai Aloran viimein seisahtumaan, vaikkakin huomattavan myrtynein ilmein; otus tiesi sitä jo jokusen kerran kokeiltuaan, ettei pärjäisi millään kahdelle lohikäärmeelle ottelussa. Niinpä jynx antoi paimentaa itsensä kauemmaksi sillä välin, kun pyörätuolimies vapautti tiiminsä viimeisen jäsenen asfaltille. Jerico, jonka päänuppia koristi nykyisin rumien lovikorvien lisäksi Ninan huuleen jättämä arpi, ryhtyi saman tien mulkoilemaan vauhkosti ympärilleen. Kukaan ei kuitenkaan tehnyt elettäkään kiinnittääkseen nidorinon mitään huomiota (vaikka Saramu olikin sisäisesti valppaana tapahtumien suhteen) istahti se raapimaan kaulaansa kiristävää pantaa. Mokoma oli liian kireä kehittyneelle pokémonille, mutta Reliam ei suoraan sanottuna ollut päässyt tarpeeksi lähelle otusta sitä kiusasta vapauttaakseen.

"Kaikki hyvin toistaiseksi", kaupunkilainen mutisi itsekseen kaataessaan pokémoneille tarkoitettuja nappuloita suoraan maahan huomattuaan, että rajallinen määrä ruokakuppeja oli vain yksi uusi syy saattaa koko porukka tappelemaan keskenään.

Viisikon käydessä syömään jokseenkin varovaisissa tunnelmissa risti Reliam kädet rinnalleen ja jäi tuijottelemaan hetkeksi jokaista kasvattiaan. Ensimmäisenä ajatukset hakeutuivat tietysti Jericoon, joka oli osoittautunut oikeasti ihmisille hengenvaaralliseksi hurjapääksi. Jossain vaiheessa omistajansa oli tosissaan miettinyt sen vapauttamista takaisin luontoon, mutta voisihan se ruoja sieltäkin käsin käydä jonkun ohikulkijan kimppuun. Sitä paitsi miekkonen ei oikeastaan halunnut luopua nidorinosta, sillä jos hän vain keksisi millä ihmeellä hän saisi sen alistettua tottelemaan itseään, olisi otus todella käyttökelpoinen jatke tiimille. Keinot vain alkoivat olla huomattavan vähissä, sillä ei tuollaiselle yksi ihminen mahtanut yhtään mitään, toisin kuin silloin kun se oli ollut vaivainen nidoran. Charlotten tapaus sen oli osoittanut.

Ja sitten oli tietysti Alora, jonka ongelma oli oikeastaan päinvastainen. Sen Reliam olisi vapauttanut vaikka saman tien, sillä jynx ei ollut erityisen vahva ottelija eikä hän muutenkaan ollut erityisen kiintynyt siihen, mutta esteenä oli pallo johon kouluttaja oli sen typeryksissään mennyt nappaamaan. Jos asiat olivat niin kuin nuorukainen epäili, saattoi pallolla nääs olla jotakin tekemistä jäänoidan hullunkurisen käytöksen kanssa. Vaan mitä, kas siinä pulma! Ennen kuin hän saisi selville millainen pallon tarina oikein oli, ei kouluttaja rohjennut noin vain käydä sitä rikkomaan pokémonia vapauttaakseen, sillä sehän saattoi olla ties miten harvinainen ja arvokas. Senhän voisi vaikka myydä, jos vain Aloran saisi jotenkin erotettua sii--

No sittenhän se helveti pääsikin irti! Reliam oli ollut tovin niin ajatuksissaan ettei ollut tullut huomioineeksi myrskystä varoittavia merkkejä, vaan hän näki kaiken olevan menossa taas kerran pieleen vasta Jericon päätettyä, että Calypso oli tunkenut pyrstönsä liian lähelle sen ruokapinoa. Tämä taasen kävi ilmi siten, että nidorino louskautti suoraviivaisesti hampaansa kiinni merikäärmeen nahkaan.

"Miiiii-iiiIII!" milotic huusi kauhusta ja kivusta laajennein silmin, mikä puolestaan sen kun lietsoi nidorinon käytöstä.

"Ei ei ei!" yritti Reliam estellä, mutta eipä siinä ollut oikeastaan mitään tehtävissä, sillä siinä samassa Jerico oli jo tallomassa Calypsoa litanaksi double kickillä. Bron ja Saramu lähtivät äkkiä hätiin erottaakseen nidorinon pökertymispisteessä piakkoin olevasta merikäärmeestä, jolloin Alora puolestaan katsoi tilanteensa tulleen. Se kaappasi kouransa täyteen ruokaa ja kipitti ovela hymy huulillaan Reliamin luokse. "Saramu, lyö sitä slashilla päähän! Ja Bron varo nyt sitä piikki-- Mitä hittoa *sinä* nyt

meinaat?!" kouluttaja älähti, kun jynx yhtäkkiä ojensi kätensä häntä kohti. Se näytti päättäneen kokeilla syöttää mielitettyään saadakseen tämän suopumaan itselleen, mutta valitettavasti pokémonin keinot olivat kerrassaan kyseenalaiset. Sillä vaikka miekkonen teki kaikkensa työntääkseen jääotuksen pois, puristi se vastustuksesta huolimatta toisen kätensä kouluttajan leuan ympärille ja pakotti tämän suun kivuliaasti auki, sekä tunki Reliamin kidan täyteen nappuloita.

Riehuvan myrkkyyotuksen kanssa kamppaileva Saramu huomasi kiinnittää kouluttajansa tilaan huomiota vasta tämän alkaessa yskiä kurkkuunsa menneen kuivamuonan takia. Jättäen Jericon Bronin huoleksi kiiruhti scizor sitten seuraavalle katastrofialueelle ja tajusi ilman ohjeistustakin kopata Aloraa metal clawilla päähän niin, että huomattavasti heikkotasoisempi pokémon menetti kertaistuksesta tajuntansa. Samalla sen ote partaveikon kasvoista kirposi, mikä tosin johti hyvien puolten lisäksi myös siihen, että tasapainonsa menettänyt Reliam kaatui pyörätuolilla suoraan taaksepäin ja jäi siten selälleen kakomaan nappuloita pois suustaan. Olematta varma siitä, oliko mies yhä välittömässä vaarassa tukehtua, jäi Saramu häälymään huolestuneesti sirittäen kouluttajansa vierelle. Vaan ihan kuin tässä ei olisi vielä ollut tarpeeksi, ryntäsi shelgonilta pakoon päässyt Jerico viimeisillä voimillaan samassa päin scizorin selkää. Saramu oli tyyppinsä tähden immuuni myrkyille, mutta suurin murhe koituikin tällä kertaa siitä, kuinka nidorino onnistui yllättämään vastuksensa ja suistamaan tämän jaloiltaan.

"EI!" ehti enimmistä nappuloista eroon päässyt Reliam karjaista, ennen kuin yli satakiloinen hyönteinen kaatui osittain hänen päälleen. Minkä jälkeen Bron tyrkkäsi headbuttilla Jericon heidän molempien päälle.

Se oli todellakin yksi niistä päivistä, jolloin mikään ei vain sujunut niin kuin piti.